

блѣдното лице на уплашената си майка, а освѣтътъ и колата въ опасностъ, толкова са уплашилъ, щото въ сжщото онуй време го хванжла треска.

Подобно силно впечатление въ сърдцето на младия господаръ произвело таково отвращение отъ водитѣ, щото той неможѣлъ дори и да погледне равнодушно на рѣка, на езеро даже и на малѣкъ изворъ; при всичко че са старалъ да скрива тозъ си страхъ, но пакъ го осѣтили, не за друго освѣтътъ защото никога го невиждали нето да плава и да са кжпе, нето да проминува презъ каквато и да била малка рѣка. Туй са продължавало дори до четиринадесятата му година.

Въ тжзъ именно година, той са освободилъ отъ тозъ страхъ по слѣдющия начинъ:

Князь Борисъ Алексеевичъ Галицинъ, който билъ при Петра въ видъ на неговъ частенъ поучителъ и съвѣтникъ, поканилъ единъ пхтъ негово величество да отидатъ на ловъ; при всичко че младия господаръ нелюбилъ и нѣмалъ тозъ обичай, отъ уважение къмъ княза обаче съгласилъ са. Въ продължение на туй забавление, княза, като искалъ да искорени у господара страха отъ водата, завелъ го къмъ брѣговетѣ на рѣката Истра. Петъръ, като видѣлъ рѣката, спрѣлъ коня си. Княза попиталъ за причината на туй, а господаря съ едно огорчено лице казалъ:

— „Дѣ ма водишь?“

— Въ рѣката, отговорилъ княза. Ваше величество видите колко сж са уморили конѣтъ и колко сж прашясали ловцитѣ; неизбѣжно е конѣтъ да си поотпочинатъ и прохладжтъ, а ловцитѣ да са измиятъ. Твой баща, заключилъ княза, много често е правилъ сжщото туй и въ сжщата тжзъ рѣка са е кжпалъ.